

Pro svou bakalářskou práci jsem si vybral téma, které je poněkud stranou všeobecného vědeckého zájmu. Dějiny správy nejsou přespříliš oblíbeným tématem širší vědecké obce a týká se to i dějin správy vodárenství. Domnívám se, že je to poněkud neprávem.

Vodárenství je jakousi šedou osobou v pozadí historických událostí, její správa o to více. Bez její administrace by se jakékoliv dnešní velkoměsto, Prahou počínaje a Vídní a Londýnem konče, nikdy nedostalo na svou současnou úroveň. Její postupný vznik i vznik oboru, který řídila, byl pomalý, provázený stejnými problémy jako ostatní průmyslová odvětví s tím rozdílem, že distribuce vody a její odvod se na pořad změn a reforem dostával až jako poslední, tedy většinou ve chvíli, kdy již hrozilo akutní nebezpečí zhroucení daného stavu.

Při svém výzkumu jsem nejvíce využil tři instituce – Archiv hlavního města Prahy, Archiv pražských vodovodů a kanalizací a Národní knihovnu. Mezi hlavní prameny, které jsem zde našel a o které jsem se při své práci opřel, patří série Almanachů hlavního města Prahy, které vycházely mezi lety 1889 a 1939. Mezi další užité prameny patří personální složky tehdejších činovníků pražského vodárenství, současná odborná literatura a jednotlivé prameny, povětšinou ve formě dobových odborných publikací. Tyto publikace se nacházejí ve formě mikrofiše v Českém a Slovenském biografickém slovníku v Národní knihovně.

Během své práce jsem musel čelit několika překážkám. Mezi ty, které mou práci omezovaly nejvíce, patří bezesporu existence pouhého minima pramenů přímo se dotýkajících samotné činnosti jednotlivých správních odborů. Je sice pravda, že pro dobu před první světovou válkou tato skutečnost tak zcela neplatí, ale pro období první republiky se tato absence projevuje v plné šíři.

Dalším problémem je nedokončená katalogizace fondu prezidia hlavního města Prahy, takže vyhledávání personálních spisů bylo poměrně obtížné, ne-li přímo nemožné.